

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Tos/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117011718
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117011718.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30.05.2018, v trestnej veci odsúdeného Z. U. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a iné, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 Nt 31/17 zo dňa 15.12.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 3 Tr. por. do plní je napadnuté uznesenie tak, že väzba odsúdeného Z. U. bude vykonávaná v Ústave na výkon väzby Prešov.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z a m i e t a sťažnosť ods. Z. U..

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. väzbu odsúdeného Z. U. dohľadom probačného a mediačného úradníka n e n a h r á d z a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 394 ods. 1 Tr. por., v spojení s ust. § 400 ods. 1 Tr. por. povolil obnovu konania Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T 99/10 v časti výroku o treste u odsúdeného Z. U., nar. XX.XX.XXXX, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 33T 99/10 zo dňa 13.06.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To 31/11 zo dňa 21.09.2011 a zrušil výrok o treste (za nezmeneného výroku o vine) rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T 99/10 zo dňa 13.06.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To 31/11 zo dňa 21.09.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 403 Tr. por. s použitím § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. vzal súd prvého stupňa odsúdeného Z. U. do väzby s tým, že väzba u odsúdeného začína plynúť nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania. Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. písomný sľub obvineného ako náhradu väzby neprijal.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote, priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí, a to proti výroku o nepovolení obnovy konania, čo do výroku o vine a voči výroku o vzatí do väzby, odsúdený sťažnosť, ktorú neskôr osobitným podaním sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu, odôvodnil. V písomných dôvodoch svojej sťažnosti zotrval na názore, že v pôvodnom konaní bola nesprávne vyčíslená hodnota uňho zaistenej omamnej látky tak, ako je to uvedené v bode II. jeho návrhu na povolenie obnovy konania, čím, podľa jeho názoru, došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku č. II. v jeho pôvodnej trestnej veci. Ďalej namietal, že v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 33T 99/10 už väzbu vykonával, a to od 18.09.2008 do 21.09.2011, kedy bol prepustený do výkonu trestu odňatia slobody, čím automaticky dôvody jeho väzby zanikli. Vyjadril ďalej názor, že v terajšej jeho veci neexistujú dôvody ani preventívnej, ani útekovvej väzby, pretože už doterajší trest, ktorý momentálne vykonáva, je postačujúci na preukázanie skutočnosti, že uňho neexistuje úmysel vyhýbať sa trestnému

stíhaniu, či utekať tak, ako je to uvedené v napadnutom uznesení, navyše si môže podať žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti dal potom do pozornosti sťažnostného súdu nález Ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 537/10 z 09.12.2010. Namietal ďalej, že v tomto štádiu hrozba vysokým trestom ako dôvod preventívnej väzby už nepostačuje, pritom ničím iným obava z úteku nie je v prejednávanej veci, podľa jeho názoru, podložená. Vo vzťahu k preventívnej väzbe namietal, že vykonané dokazovanie preukázalo, že v pôvodnej jeho trestnej veci len vykonával pokyny odsúdeného Z. Z., ktorý ho na spáchanú trestnú činnosť nahovoril, iných ľudí, ktorí sa na spáchaní trestnej činnosti podieľali, nepozná, nebol teda organizátorom stíhanej trestnej činnosti, vyšetrowanie bolo ukončené, všetky dostupné dôkazy už vykonané boli, a preto niet obavy, že by v spáchaní trestnej činnosti pokračoval. Navyše súd by mal rešpektovať dĺžku už vykonaného trestu, mal by brať zreteľ aj na jeho rodinu, ktorá ho podporuje a je mu oporou a taktiež by mal zohľadňovať aj charakteristiku z vykonaného trestu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že od začiatku trestného stíhania, až po vynesenie rozsudku spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, prokuratúrou aj súdom, nerobil žiadne prietahy a obštrukcie. Prostredníctvom svojho obhajcu ešte doplnil, že aj keď mu hrozí vysoký trest, vzhľadom na to, že už z tohto trestu vykonal takmer 9 a pol roka, táto skutočnosť obavu z prípadného úteku výrazným spôsobom zoslabuje. Vo vzťahu k dôvodom väzby vyplývajúcim z ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. doplnil, že má prísľub práce, vzhľadom na dĺžku už vykonaného trestu, ktorý mal naňho prevýchovný účinok, nemožno očakávať, že by sa opätovne dopúšťal trestnej činnosti, chce riadne pracovať, živiť sa výlučne legálnou činnosťou, preto je toho názoru, že je namieste nahradiť jeho väzbu prijatím písomného sľubu a uložením probačného dohľadu v zmysle ust. § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pritom zdôraznil, že obnova konania je v jeho veci prípustná aj do viny, nielen čo do trestu. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zmenil a povolil obnovu konania aj čo do výroku o vine a zároveň, aby rozhodol o jeho nevzatí do väzby, alternatívne, aby sťažnostný súd rozhodol o prijatí písomného sľubu a nariadení probačného dohľadu.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce, a dospel k nasledovným záverom.

Súd prvého stupňa správne zistil, že odsúdený Z. U. bol rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.06.2011, sp. zn. 33T 99/2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To 31/11 zo dňa 21.09.2011, uznaný vinným v bode I. spomínaného rozsudku z obzvlášť závažného zločinu nedovolení výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. i/ Tr. zák. a v bode II. spomínaného rozsudku z obzvlášť závažného zločinu nedovolení výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., za čo mu bol podľa § 172 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l/, písm. n/, písm. o/ Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Odsúdený vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania v prvom rade poukázal na skutočnosť, že pri ukladaní trestu v jeho prípade bola použitá asperačná zásada vyplývajúca z ust. § 41 ods. 2 Tr. zák., pričom toto ustanovenie v texte za bodkočiarkou stratilo účinnosť podľa nález Ústavného súdu SR č. PL ÚS 106/11 zo dňa 28.11.2012, odvolávajúci sa pritom aj na usmernenie predsedu trestnoprávneho kolégia NS SR z 11.03.2013 sp. zn. Tpj 11/2013, z čoho vyvodil záver, že trest, ktorý momentálne vykonáva, bol uložený v rozpore so zákonom, pričom ide o okolnosť novú, ktorá v čase rozhodovania súdu v predmetnej veci nebola známa, a preto zakladá dôvody na povolenie obnovy konania v jeho veci. Za ďalšiu novú skutočnosť, ktorá by mala odôvodňovať povolenie obnovy konania nielen čo do výroku o treste, ale aj výroku o vine, je, podľa jeho názoru, v podstate iný právny názor na spôsob prepočtu a určenia množstva zaistených drog, vyplývajúci jednak z odborných seminárov, ale najmä z rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Tdo 66/15 z 30.03.2016 a sp. zn. 4Tdo 32/12 z 27.11.2012, pričom aplikácia tohto z nich vyplývajúceho právneho názoru, by viedla k určeniu iného množstva zaistej drogy, a tým pádom by odôvodňovala inú kvalifikáciu jeho konania, najmä pokiaľ ide o skutok II. rozsudku v pôvodnej jeho veci. V tejto súvislosti namietal, že podkladom pre určenie množstva zaistej drogy, teda rozsahu spáchaní trestnej činnosti v jeho pôvodnej veci, bol znalecký posudok KEÚ PZ KE č. PPZ - 5157/KEU-KE-EXP-2008, z ktorého vyplýva, že zo zaisteného množstva 1.700 g 62,8%-ého heroínu obsahujúceho

1.067,6g absolútneho 100%-ého heroínu je možné vyrobiť 53.380 až 106.760 obvykle jednorazových dávok, pričom konečná hodnota zaisteného množstva heroínu bola určená na podklade správy Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Národnej protidrogovej jednotky. Takýto výpočet však odsúdený nepovažoval za správny, pretože z jednoduchého jeho prepočtu údajov obsiahnutých vo výrokovvej časti pôvodného rozsudku, vychádzajúcich zo spomínaného znaleckého posudku a správy Národnej protidrogovej jednotky zistil, že hmotnosť obvykle jednorazovej dávky by v jeho prípade bola 0,0318 g v cene 9,958 eur, pritom v pôvodnom konaní nikto neskúmal, či by z technického hľadiska bol schopný reálne túto zanedbateľnú hmotnosť, teda 0,0318 g namerať, respektíve odvážiť a týmto spôsobom následne rozdeliť množstvo 1.700 g na 53.380 obvyklých jednorazových dávok, navyše jeho úmysel k predaju drogy po dávkach nesmeroval, ako to vyplýva aj z výpovedí svedkov S. I. a O. L., ktorí v pôvodnom konaní uvádzali, že drogu im ponúkal na predaj ako celok. V tejto súvislosti ešte poukázal na skutočnosť, že už hmotnosť 0,05 g je tak nepatrná, že je bežne výrobcami váh akceptovaná ako štandardná odchýlka pri vážení. Ďalším výpočtom potom ešte odsúdený prepočítal, že ak by 1.700 g heroínu malo podľa správy NPJ podanej v jeho pôvodnej veci stáť 531.467,42 eur, znamenalo by to, že 1 gram zaistenej látky by stál 312,62 eur, čo je niekoľko násobne krát vyššia cena ako cena (20,- eur za gram heroínu) uvádzaná v správe Národného monitorovacieho centra pre drogy za rok 2008 (Národná správa pre EMCDA), z obsahu ktorej je, podľa názoru sťažovateľa, odvolávajúc sa na spomínané rozhodnutia NS SR, pri určovaní rozsahu drogovej trestnej činnosti, potrebné vychádzať. V ďalšom sťažovateľ zdôrazňoval, že obvykle jednorazová dávka je pojem právny, podobne ako pojem nepříčetnosť, či ťažká ujma na zdraví, preto jeho ustálenie je v kompetencii súdu, v žiadnom prípade nie KEÚ PZ, zdôrazňujúc ešte, že on sám nemohol poznať koncentráciu tovaru, ktorý chcel predajť, odvolávajúc sa pritom aj na spomínané rozhodnutia NS SR a potom ešte aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To 116/14 z 19.01.2015, z ktorých vyplýva, že hodnotu látky, ktorá bola zaistená, bolo potrebné určovať podľa jej predajnej ceny v zmysle § 126 ods. 1 Tr. zák. vzhľadom na hmotnosť tejto zaistenej látky, teda vzhľadom na jej gramáž. V tejto súvislosti potom ešte vyjadril názor, že kritérium obvykle jednorazovej dávky slúži ako hranica vyvodzovania trestnej zodpovednosti v tom zmysle, že pokiaľ množstvo zaistenej drogy nedosahuje množstvo obvykle jednorazovej dávky, nie je trestnoprávne sankcionované. Ďalej zdôraznil, že pokiaľ prichádza do úvahy niekoľko spôsobov výpočtu množstva zaistenej látky, je potrebné v zmysle základnej zásady trestného konania „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vychádzať zo spôsobu, ktorý je preňho najpriaznivejší. V ďalšej časti svojho návrhu na povolenie obnovy konania namietal, že nebol členom organizovanej skupiny, táto skutočnosť, podľa jeho názoru, v pôvodnom konaní vykonaným dokazovaním nebola preukázaná. Taktiež namietal, že vo vzťahu ku skutku I. neboli v pôvodnej jeho veci produkované také relevantné dôkazy, ktoré by spoľahlivo preukazovali, že malo naozaj ísť o viacero prevozov a vývozov tovaru s hmotnosťou najmenej 20 kg heroínu a vo vzťahu k zaisteným 10 kg heroínu namietal, že túto látku nezabezpečil, zadovážil ju spoluobžalovaný Z. Z. a on (odsúdený Z. U.) len vedel o skutočnosti, že ju pôvodne spoluobžalovaný ukrýval, čo ale pre vyvodenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti, podľa jeho názoru, nepostačuje, preto dospel k záveru, že v jeho prípade by mala byť právna kvalifikácia ohľadom skutku I. zmenená na ust. § 172 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pokiaľ ide o skutok II. maximálne by jeho konanie malo byť posúdené ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák., spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Preskúmajúc obsah predloženého spisu však krajský súd dospel k záveru, že podmienky pre povolenie obnovy konania v prejednávanej veci splnené neboli.

Predpokladom povolenia obnovy konania, ktorá je jedným z mimoriadnych zákonom stanovených prostriedkov umožňujúcich zrušenie právoplatného rozhodnutia vo veci, teda mimoriadnym opravným prostriedkom, je v prvom rade preukázanie splnenia podmienok, pokiaľ ide o trestné stíhanie, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, presne vymedzených v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por..

Podľa tohto ustanovenia obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je teda možné, preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami

významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či správne vyhodnotil vykonané dôkazy, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu a pod., či sa dopustil nejakých ďalších procesných pochybení, ale skúma len, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a či by tieto dôkazy alebo skutočnosti samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré boli známe už predtým, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo v rámci ktorých by bol uložený trest v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, či uložený druh trestu v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Z uvedeného je potom zrejmé, že strata účinnosti časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. týkajúcej sa nemožnosti súdu ukladať trest páchatel'ovi dvoch alebo viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, rovný polovici alebo pod jednu polovicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody upravenej zvýšením jej hornej hranice najprísnejšie trestného do úvahy prichádzajúceho trestného činu o jednu tretinu, v dôsledku konštatovania jej rozporu s Ústavou SR nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 je novou skutočnosťou, ktorá povolenie obnovy konania odôvodňuje.

Po počítačových rozdielnostiach vo výklade vyššie citovaného ustanovenia, či teda už samotný nález ústavného súdu konštatujúci nesúlad právneho predpisu, alebo jeho časti, s Ústavou SR je už sám osebe dôvodom pre povolenie obnovy konania bez ďalšieho alebo až v spojení s ust. § 394 ods. 1 Tr. por. vyžadujúceho okrem novoobjavenej skutočnosti alebo dôkazu aj preukázanie možnosti iného rozhodnutia o vine alebo treste, sa napokon súdna prax tak najvyššieho (R 86/2014, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6/2014), ako aj Ústavného súdu (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PLz.ÚS 2/2014, ktorým bolo prijaté zjednocujúce stanovisko) ujednotila na výklade, že ust. § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky povolenia obnovy konania týkajúce sa nedostatkov skutkových zistení, keďže nález ústavného súdu konštatujúci nesúlad právneho predpisu s Ústavou SR sa skutkových okolností netýka, nemôže byť takou skutočnosťou skôr neznámou, preto aplikácia ust. § 394 ods. 1 Tr. por. v takýchto prípadoch nie je na mieste, ale spomínaný nález ústavného súdu je, vychádzajúc z cit. ust. § 41b ods. 1 zák. č. 38/93 Z.z., dôvodom obnovy konania automaticky, zo zákona (zák. č. 38/93 Z.z.) bez skúmania ďalších podmienok vyplývajúcich z ust. § 394 ods. 1 Tr. por. (zák. č. 38/93 Z.z. rozširuje dôvody povolenia obnovy konania oproti právnej úprave obsiahnutej v trestnom poriadku).

Avšak podľa právnej vety č. III. stanoviska NS SR č. 86/2014 rešpektovaného aj uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PLz.ÚS 2/2014, ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo odsek 2 písm. a/ až c/, alebo písm. e/ Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21.12.2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zák. č. 38/93 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu SR z 28.11.2012 sp. zn. PL ÚS 106/11 vyhláseného v Zbierke zákonov SR pod č. 428/2012 z 21.12.2012 sa nepoužije.

Z predloženého spisového materiálu, ako aj vyššie uvedeného, je zrejmé, že odsúdenému bol v pôvodnom konaní uložený trest (ohľadom ktorého sa obnova konania navrhuje) za použitia práve ust. § 39 ods. 2 písm. e/ Tr. zák., čo znamená, že v jeho prípade s ohľadom na výslovné znenie právnej vety č. III. dotknutého stanoviska Najvyššieho súdu SR, podmienky pre povolenie obnovy konania, a to ani čo do výroku o treste splnené neboli z dôvodu, že pokiaľ súd v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu použil ust. § 39 ods. 2 písm. e/ Tr. zák., tým znegoval účinky použitia ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21.12.2012, čo znamená, že sprísnenú trestnú sadzbu v tomto prípade nepoužil, a to pre jej neprímeranú prísnosť, pričom súd v tomto prípade mohol v zákonom stanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, teda zníženie sa neodvíjalo od dolnej hranice trestnej sadzby určenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21.12.2012 v prvej časti vety za bodkočiarkou, ale súd mohol využiť celú časť sadzby pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou a uložiť ešte aj nižší trest. Ústavne nesúladné účinky ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21.12.2012 v časti prvej vety za bodkočiarkou na prípad odsúdeného pre použitie ust. § 39 ods. 2

písm. e/ Tr. zák. nedopadli, preto návrh na povolenie obnovy konania podaný na základe spomínaného nálezu Ústavného súdu bolo potrebné podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnuť (primerane R 86/2014).

Vzhľadom ale na to, že v prejednávanej veci sťažnosť podal len odsúdený, a podľa § 195 ods. 1 Tr. por. orgán rozhodujúci o sťažnosti nemôže z jej podnetu zmeniť uznesenie v neprospech osoby, ktorá sťažnosť podala, alebo v ktorej prospech bola sťažnosť podaná, nemohol krajský súd pre absenciu sťažnosti prokurátora pochybenie súdu prvého stupňa napraviť, jeho rozhodnutie zrušiť a neopodstatnený návrh na povolenie obnovy konania aj čo do výroku o treste zamietnuť.

Navyše podmienky pre povolenie obnovy konania vo veci odsúdeného neboli splnené ani pokiaľ ide o výrok o vine, k čomu napokon správne dospel aj súd prvého stupňa.

V prvom rade je nutné uviesť, že len iný právny názor na problematiku riešenú rozhodnutím, ohľadom ktorého sa obnova konania navrhuje, neskoršie sa objanuvší v iných rozhodnutiach súdov, a to ani súdu najvyššieho, či ústavného, nie je, podľa názoru krajského súdu, bez ďalšieho dôvodom pre povolenie obnovy konania (primerane R 13/2002 ČR). Vychádzajúc totiž z Čl. 144 ods. 1 Ústavy SR (úst. zák. č. 460/1992 Zb.), § 194 ods. 5 Tr. por., § 327 ods. 1 Tr. por., § 7 Tr. por. a podobne právny poriadok Slovenskej republiky nie je založený na systéme precedensov, súd je pri svojom rozhodovaní v otázke viny viazaný len rozhodnutiami súdov vyšších stupňov v danej konkrétnej veci, v ktorej práve rozhoduje a rozhodnutiami iných súdov len pokiaľ ide o osobný stav. Pritom otázka, ako na to správne poukázal aj sťažovateľ, čo je obvykle jednorazovou dávkou a akým spôsobom určiť rozsah trestného činu je otázkou právnou riešenou v rámci rozhodovania o vine odsúdeného.

Preto iný právny názor na otázku čo predstavuje obvyklú jednorazovú dávku drogy a akým spôsobom určiť rozsah drogovej trestnej činnosti vyslovený v rozhodnutí súdu aj vyššieho stupňa po rozhodnutí, ohľadom ktorého sa obnova konania navrhuje, v inej veci, nie je s ohľadom na vyššie uvedené, podľa názoru krajského súdu, bez ďalšieho dôvodom pre povolenie obnovy konania.

Napriek uvedenému navyše ani nie je možné sťažovateľovi prisvedčiť, že by rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje, predstavovali ustálenú súdnu prax v otázke určenia obvykle jednorazovej dávky, či rozsahu činu pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák.

V prvom rade sa sťažovateľ mýli, pokiaľ sa domnieva, že množstvo drogy nedosahujúce obvyklú jednorazovú dávku nie je trestnoprávne sankcionovateľné. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8/2017 pod č. 74, podľa ktorého prechovávanie omamnej látky alebo psychotropnej látky nie je na účel aplikácie § 171 ods. 1 a § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. limitované minimálnym množstvom; prechovávanie drogy v množstve síce obvyklým spôsobom aplikovateľnom avšak menšom, než z hmotnostného hľadiska zodpovedá obvykle jednorazovej dávke, je trestným činom, pokiaľ je droga vzhľadom na množstvo účinnej látky obsiahnutej v celkovom množstve zaisteného materiálu spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti alebo sociálne správanie. To znamená, že aj keby u odsúdeného bola zaistená droga v množstve, ktoré nezodpovedá obvykle jednorazovej dávke, avšak bola by spôsobilá aj v zaistenom menšom množstve, vzhľadom na jej účinnosť, ovplyvniť ovládacie a rozpoznávací schopnosti alebo sociálne správanie človeka, dopustil by sa taktiež trestného činu. Samozrejme za situácie, že by nebolo namieste použiť materiálny korektív (závažnosť) pri prečine podľa § 171 Tr. zák.

Obdobne tak sa sťažovateľ mýli, pokiaľ sa domnieva, že rozsah trestného činu pri § 172 Tr. zák. by mal byť určený v závislosti od jeho postavenia, teda či drogu predáva inému predajcovi, alebo ju bude predávať priamo spotrebiteľom. V tejto súvislosti krajský súd opätovne poukazuje na ustálenú súdnu prax, teda na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2014 pod č. 120, podľa ktorého rozsah činu pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák. nie je závislý na postavení páchatela ako výrobcu, predajcu alebo na jeho zaradení v reťazci predaja omamnej látky alebo psychotropnej látky; kvantifikácia rozsahu činu zodpovedá hodnote drogy pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom); v tomto zmysle nemožno zohľadniť nižšiu cenu pri prvotnom zadovážení drogy od jej výrobcu sprostredkovateľským medzičlánkom oproti jej nárastu až po cenové maximum pri finálnej dodávke konzumentovi; rozsah činu určený vyššie uvedeným spôsobom sa vzťahuje na všetky formy aktívnej a pasívnej manipulácie s drogou uvedené v § 172 ods. 1 Tr. zák.

Aj keď teda v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania, ako to už bolo vyššie uvedené, nemôže súd preskúmavať správnosť pôvodného rozhodnutia, a to ani v smere, či jeho úvahy, na ktorých založil svoje rozhodnutie, sú správne, logické a úplné, či súd správne vyhodnotil doposiaľ vykonané dokazovanie, či prihliadol na všetky v spise zhromaždené dôkazy a podobne, napriek tomu považuje krajský súd za potrebné uviesť, s ohľadom na námietky sťažovateľa, že súdy v pôvodnom konaní, ako to už bolo vyššie uvedené, v rozpore s ustálenou súdnou praxou nepostupovali.

Ako to vyplýva z vyššie uvedeného publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (R 120/2014), súdy postupovali správne, keď rozsah trestného činu, podľa § 172 Tr. zák. odvíjali od ceny drogy pri jej predaji koncovým užívateľom (konzumentom), teda od ceny za obvyklú jednorazovú dávku a správne neprihliadali na námietky sťažovateľa, že on drogy konečným spotrebiteľom nepredával ale drogy sa pokúšal prediť ďalším dilerom za nižšiu sumu, akú súdy vo svojich rozhodnutiach vyčíslili, odvíjajúcu sa od ceny za jeden gram, nie za jednu obvyklú jednorazovú dávku.

A napokon postup súdov v pôvodnom konaní nebol v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ani pokiaľ ide o použitie znaleckého posudku KEÚ PZ pri určovaní rozsahu trestnej činnosti a obvykle jednorazovej dávky. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 7/2015 pod č. 87, podľa ktorého prvej vety obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer, pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia ešte vyplýva, že ak sa omamná alebo psychotropná látka v takomto dávkovaní nepredáva, je potom potrebné posúdiť aký počet obvyklých jednorazových dávok na použitie sa v zaistenom materiáli nachádza, a to či už podľa kritéria obsahového množstva účinnej látky alebo podľa celkového množstevného (hmotnostného, objemového) kritéria. Z odôvodnenia spomínaného rozhodnutia ešte vyplýva, že pri definovaní pojmu obvyklá jednorazová dávka na použitie je potrebné vychádzať z princípu rovnakého zákonného prístupu ku ktorémukoľvek páchatelovi, ktorý omamnú látku, alebo psychotropnú látku prechováva, bez ohľadu na jeho individuálne fyzické dispozície, alebo vyššiu odolnosť získanú užívaním drogy; rezistencia získaná predchádzajúcou opakovanou aplikáciou omamnej alebo psychotropnej látky nemôže byť dôvodom na priaznivejšiu právnu kvalifikáciu (§ 171 namiesto § 172), takýto prístup by popieral zmysel a zameranie dotknutej trestnoprávnej úpravy, ktorá má prechovávaniu a iným formám disponovania s drogou (a sprostredkovanie jej konzumácie) zabrániť.

Z uvedeného publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR teda vyplýva, že je nepodstatné, aké kritérium sa pri určení rozsahu trestného činu podľa § 172 Tr. zák. použije, môže ísť o kritérium obsahového množstva účinnej látky, ale aj kritérium celkového množstva, a to či už hmotnostného alebo objemového, podstatou je, aby išlo o kritérium objektívne, vyjadrujúce skutočný konzumný priemer.

Pritom z dlhodobej ustálenej praxe KEÚ PZ vyplýva, že táto inštitúcia pri určovaní množstva zaistenej látky vychádza z objektívneho určenia bežnej jednotlivkej dávky drogy za použitia rozsahu hmotnosti účinnej látky spravidla vo forme voľnej bázy, ktorú si bežný užívateľ aplikuje jednorazovo, a ktoré je spôsobilé ovplyvniť jeho psychiku, čo podmienkam vyplývajúcim z ustálenej súdnej praxe vyjadrenej v publikovanom rozhodnutí R 87/2015 zodpovedá, navyše KEÚ PZ je jediná inštitúcia, ktorá na Slovensku zhromažďuje informácie o množstvách, koncentráciách a spôsoboch balenia drog učených pre konečných užívateľov.

V žiadnom prípade teda nie je možné prisvedčiť sťažovateľovi, že by sa súdna prax ustálila na závere, že metodika, ktorú používa KEÚ PZ pri určení množstva zaistenej látky, je nesprávna a v súdnom konaní nepoužiteľná.

Napokon námietky voči použitiu záverov KEÚ PZ a údajov zistených NPJ ako podkladu pre určenie obvykle jednorazovej dávky drogy boli opakovane predmetom prieskumu aj Ústavného súdu SR, ktorý ich použitie neodmietol (napríklad II. ÚS 228/2012, I. ÚS 394/2014, III. ÚS 311/2017).

Pokiaľ odsúdený namietal, že súdy sa v pôvodnom konaní vôbec nezaoberali tým, že KEÚ vyčíslil obvykle jednorazovú dávku v takej hmotnosti, ktorá je technicky nemerateľná v podmienkach odsúdeného, k tomu krajský súd udáva, že v rámci návrhu na povolenie obnovy konania súd, ako to už bolo vyššie uvedené, neposudzuje správnosť a úplnosť úvah súdov v pôvodnom konaní, ale len skúma, či vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy súdu v pôvodnom konaní neznáme. Nie je preto úlohou súdu v

konaní o návrhu na povolenie obnovy konania preskúmať správnosť záveru súdov v pôvodnom konaní o tom, že 0,0318 g predstavuje merateľnú hmotnosť v podmienkach odsúdeného (inak by nemohli ustáliť, že u odsúdeného bol zaistený heroín o hmotnosti 1.700 g predstavujúcej minimálne 53.380 obvykle jednorazových dávok).

Napriek tomu považuje krajský súd za potrebné uviesť, že odpoveď na otázku aká odchýlka pri vážení sa považuje za štandardnú, závisí, podľa názoru krajského súdu, od typu váh. Z bežne dostupných technických informácií na internete totiž vyplýva, že existujú ľahko dostupné váhy s rôznou presnosťou váženia a už od 35,- eur je možné si zadovážiť váhy s presnosťou na 0,001 g, teda 1 mg.

Súdy v pôvodnom konaní, ako to už bolo vyššie uvedené, uzavreli, že zo zaisteného materiálu bolo možné vyrobiť 53.380 obvykle jednorazových dávok, čo naozaj zodpovedá hmotnosti 0,0318 g na 1 obvykle jednorazovú dávku. Podľa názoru krajského súdu však v žiadnom prípade nejde o nemerateľnú hmotnosť, keďže spomínané množstvo predstavuje 31,8 mg, čo je, ako to už bolo vyššie uvedené, bežne dostupnými váhami merateľná hmotnosť, keďže nie je problematické si zadovážiť ani váhy s presnosťou váženia na 1 mg.

Pokiaľ odsúdený ďalej namietal, že v pôvodnom konaní nebolo preukázané, že by bol členom organizovanej skupiny, že by sa pri jednom prevoze prevážalo minimálne množstvo 20 kg heroínu, a že by bol trestne zodpovedný za pri prehliadke priestorov zaistených 10 kg heroínu, k tomu krajský súd uvádza, že týmito skutočnosťami sa dôsledne zaoberali už súdy v pôvodnom konaní; na podklade vykonaného dokazovania a jeho zhodnotenia dospeli k záverom uvedeným vo výrokovvej časti pôvodných rozhodnutí, preto nejde o skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by boli spôsobilé obnovu konania odôvodniť. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania nie je ďalšou opravnou inštanciou, ktorá by bola oprávnená posudzovať, ako to už bolo niekoľkokrát spomenuté, či úvahy súdov v pôvodnom konaní sú správne, či správne vyhodnotili vykonané dokazovanie, či dokazovanie bolo vykonané zákonným spôsobom a podobne. Takéto vady môžu byť predmetom dovolacieho konania, nie však konania o návrhu na povolenie obnovy konania, v rámci ktorého súd len zisťuje, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, čo nie je prípad prejednávanej veci.

A pokiaľ bolo ešte odsúdeným namietané, že pri určovaní ceny mali súdy vychádzať z Národnej správy pre EMCDDA, ktorú k svojmu návrhu na povolenie obnovy konania aj priložil, k tomu je potrebné uviesť, že aj samotná Národná správa pre EMCDDA, ako to vyplýva z jej textu, vychádza práve z údajov o cenách drog poskytnutých príslušníkmi NPJ ÚBOK PPZ, teda je založená na informáciách tej inštitúcie, ktorá sa aj v pôvodnom konaní k cene zaisteného materiálu, teda zaistených drog, vyjadrovala, pričom cena vychádzajúca zo správy NPJ ÚBOK PPZ použitá v pôvodnom konaní sa nelíši od cien, ktoré sú uvádzané v Národnej správe pre EMCDDA. Nejde teda o dôkaz nový, súdu skôr neznámy, ktorý by mohol mať vplyv na iné rozhodnutie o vine odsúdeného, navyše súdy v pôvodnom konaní vychádzali zo správy, ktorú podala priamo NPJ ÚBOK PPZ, pričom pri sprostredkovanej Správe pre EMCDDA nie je možné vylúčiť nepresnosť údajov vyvolaných alebo vzniknutých pri spracovávaní ich spracovateľom, teda správa poskytnutá priamo NPJ je nepochybne dôkazom dôveryhodnejším ako sprostredkovaná správa pre EMCDDA.

Ani krajský súd teda dôvod pre povolenie obnovy konania, čo do výroku o vine nezistil, a preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď návrh na povolenie obnovy konania v tomto smere zamietol.

Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa povolil obnovu konania, čo do výroku o treste, hoci pre jej povolenie, podľa názoru krajského súdu, ako to už bolo vyššie uvedené, podmienky splnené neboli, ale keďže prokurátor sťažnosť proti povoleniu obnovy konania, čo do výroku o treste nepodal, v dôsledku čoho krajský súd nemohol túto chybu súdu prvého stupňa napraviť, bolo nepochybne potrebné rozhodnúť o väzbe sťažovateľa.

Aj podľa názoru krajského súdu materiálne podmienky rozhodovania o väzbe spočívajúce v dôvodnosti trestného stíhania v prejednávanej veci nepochybne splnené boli. Keďže povolenie obnovy konania sa výroku o vine nedotklo, naďalej platí, že odsúdený bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných látok, psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. a iné, preto dôvodnosť trestného stíhania je nepochybne aj naďalej daná.

A aj podľa názoru krajského súdu v prejednávanej veci naozaj existujú také konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že odsúdený by v prípade prepustenia na slobodu mohol ujsť, alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, alebo by mohol v páchaní trestnej činnosti pokračovať, teda aj podľa názoru krajského súdu v prejednávanej veci existujú také konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyplývajúcu z ust. § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por.

Podľa § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. môže byť totiž obvinený vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť hneď zistiť, ak nemá stále bydlisko, alebo ak mu hrozí vysoký trest a dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Pokiaľ ide o dôvody útekovej väzby, teda dôvody vyplývajúce z ust. § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., aj podľa názoru krajského súdu nie je možné prehliadnuť, že odsúdený sa pri páchaní trestnej činnosti, z ktorej bol uznaný vinným, pohyboval po území rôznych štátov, bol v kontakte s osobami z iných krajín, teda možno dôvodne predpokladať, že má vytvorené väzby na cudzinu. Tieto skutočnosti potom obavu, že by v prípade prepustenia na slobodu mohol ujsť, alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, nepochybne opodstatňujú.

Pokiaľ ide o dôvody preventívnej väzby, teda dôvody vyplývajúce z ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., taktiež nie je možné prehliadnuť, že odsúdený sa dopúšťal stíhanej trestnej činnosti opakovane, vo veľkom rozsahu; popritom, že sa zúčastňoval na činnosti organizovanej skupiny, si ešte sám pre seba zhromažďoval drogy a pokúšal sa paralelne popri organizovanej skupine rozvíjať aj svoj „vlastný obchod“ s drogami, čo podľa názoru krajského súdu obavu z možnosti pokračovania v páchaní trestnej činnosti odsúdeným nepochybne vyvoláva. Taktiež nie je možné prehliadnuť, že odsúdený sa pred touto trestnou činnosťou dopustil aj trestného činu ďalšieho, a to trestného činu lúpeže a aj keď sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený, fikcia neodsúdenia, z hľadiska hodnotenia jeho osoby, na skutočnosť, že aj v tomto prípade sa trestného činu dopustil, nemá vplyv, čo naznačuje určité sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti a vyvoláva obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti odsúdeným.

Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že odsúdený medzičasom už vykonal cca 9 a pol roka doterajšieho trestu, pretože pri rozhodovaní o väzbe nie je potrebné vyššie uvedené obavy preukazovať so 100 %-tnou istotou, ale postačí určitá rozumná miera pravdepodobnosti ich existencie, ktorá vyššie uvedenými skutočnosťami je, podľa názoru krajského súdu, opodstatnená.

Pokiaľ odsúdený dôvodil, že dôvody väzby oslabuje tá skutočnosť, že by si mohol podať návrh na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, k tomu krajský súd uvádza, že odsúdenému bol uložený pätnásťročný trest, pričom bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu, čo znamená, že formálne podmienky pre podanie návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody doposiaľ nespĺnil, keďže vychádzajúc z ust. § 67 ods. 1 Tr. zák. tak môže urobiť až po uplynutí troch štvrtín trestu, to znamená po 11 rokoch a 3 mesiacoch.

Vo vzťahu k námietke odsúdeného, že v pôvodnom konaní spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, a preto ani nie je daná obava, že by sa trestnému stíhaniu v súčasnosti vyhýbal, krajský súd uvádza, že táto okolnosť bola obžalovanému zohľadnená pri ukladaní trestu, pretože obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, za ktorý mu bolo možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 20 do 25 rokov a len v dôsledku použitia už spomínaného ust. § 39 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, navyše zatiaľ čo v pôvodnom konaní sa k spáchaní trestnej činnosti v podstate priznal, v tomto štádiu konania svoj podiel na trestnej činnosti bagatelizuje, minimalizuje, ospravedlňuje, čo záruku z nevyhýbania sa trestnému stíhaniu či trestu nedáva.

A pokiaľ bolo odsúdeným zdôrazňované, že v pôvodnej veci už väzbu vykonal, v tomto smere krajský súd poukazuje na ust. § 77 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého sa väzba podľa § 403 Tr. por. posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní.

Závažnosť spáchaného trestného činu, trest, ktorý odsúdenému hrozí, a to aj po zohľadnení už vykonaného trestu, jeho väzby na zahraničie a veľký rozsah spáchanej trestnej činnosti zvyšujú riziko z pokračovania v páchaní trestnej činnosti odsúdeným, ako aj riziko z úteku, alebo skrývania sa pred trestným stíhaním, či trestom, do takej miery, že ho nie je možné eliminovať inými inštitútmi predpokladanými Trestným poriadkom na nahradenie väzby, a to ani písomným sľubom či dohľadom probačného a mediačného úradníka, a preto súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ písomný sľub odsúdeného neprijal a krajský súd návrh odsúdeného podaného prostredníctvom jeho obhajcu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka neprijal a väzbu týmto inštitútom nenahradil.

Navyše odsúdený bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, čo znamená, že väzbu v tomto prípade by bolo možné vychádzať z ust. § 80 ods. 2 Tr. por. vyššie spomínanými inštitútmi nahradiť len vtedy, ak by v prejednávanej veci existovali výnimočné okolnosti prípadu, ktoré krajský súd nevezhladol.

Krajský súd ešte zistil, že aj keď prvostupňový súd o väzbe odsúdeného rozhodol, neurčil, kde bude väzbu vykonávať, preto tento nedostatok napravil doplnením dotknutého údaja bez toho, aby vyslovoval zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.